

Baš tebe želim

SESILI FON ZIGESAR

Traččara ©6

Njujork tajmsov bestseler serijal #1

Naslov originala
Cecily von Ziegesar
“You’re The One That I Want”

Copyright © 2004 by 17th Street Productions, an Alloy compay

Translation copyright © 2010 za Srbiju i Crnu Goru
Čarobna knjiga
All Rights Reserved.

ISBN 978-86-7702-115-3

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

Sesili fon Zigesar

TRAČARA
BAŠ TEBE
ŽELIM

Prevela
Tijana Parezanović

Čarobna
knjiga

*I ako to je ljubav, šta i ko je on? Ako je ljubav dobra,
odakle dolazi moj bol?*

– Džefri Čoser, *Troil i Kresida*

traccara.net

teme ◀ **prethodni** ▶ **sledeći** ▶ **postavite pitanje** **odgovor**

Upozorenje: Sva stvarna imena mesta, ljudi i događaja promenjena su ili skraćena, da zaštite nevinog. Što će reći, mene.

Ćao, narode!

Znate onu izreku: *Danas je prvi dan ostatka tvog života.* Uvek mi je zvučala tako neuverljivo i izlizano, ali danas mi deluje nekako dubokoumno. Još plus počinjem da smatram kako nema ničeg lošeg u izlizanosti. U redu je poželeći portiru prijatan dan kada ti otvori vrata ujutru kad pođeš u školu. A zašto ne bismo i zastali da pomirišemo jorgovane zasađene ispred stambenih zgrada duž Pete avenije? Dok ih mirišeš, možeš slobodno i da zakačiš jednu kiticu za uvo. Jeste da je tek april, ali sada imaš dozvolu da nosiš one nove bledozelene „kouč“ japanke – znaš već, one sa navezenim žutim ružicama koje već više od mesec dana nosiš po kući – ali sada smeš da ih nosiš i napolju. Naravno, verovatno ćeš upasti u nevolju u školi zato što nisi u uniformi, ali kako drugačije da se pohvališ novim brazilskim pedikirom?

Znam, znam. Verovatno mislite da sam luda jer zvučim ovako veselo iako je ovo nedelja u kojoj svi saznajemo da li su nas primili na koledže na koje smo se prijavili ili nisu. To je najvažnija stvar koja nam se do sada dogodila. Od sada pa nadalje oblikovaće nas škola koju smo odabrali ili, bolje rečeno, škola koja je odabrala nas: sveznalice će uspeti da se upišu na Jejl, lezbijski nastrojene učenice sa vrlo dobrim uspehom koje igraju odbojku definitivno odlaze na Smit, a svojim nafrakanim naslednicama tatice su kupile po mesto na Braunu. Samo hoću da kažem sledeće: zašto ne bismo posmatrali stvari sa vedrije strane? Pisma su već poslata, što je počinjeno, počinjeno je, i ja za sebe slobodno mogu reći da jedva čekam da krenem dalje.

Ona glupa igra koju smo nekada svi igrali (i koju još uvek igramo u tajnosti)

Pošto je prijem na koledže još malo pa za nama, sada je pravo vreme da posvetimo punu pažnju nečemu jednako važnom: *našem ljubavnom životu*. Krajnje je vreme da vi i dečko vaših snova uradite sledeće (molim vas da dodate „u krevetu“ na svaku od navedenih stavki):

Pijete koktel „fazi nejvel“ i ostanete budni do zore

Hranite jedno drugo vrućim kolačem preliveanim sladoledom

Gledate stare filmove

Odete da se kupate goli

Pravite kolutove od dima

Igrate tvister

Napravite jedno drugom privremene tetovaže

Smislite imena za decu

Proredite odlaske u teretanu

Isprobate bikram jogu

Nije da se zalažem za krajnje nezakonite stvari. Sada definitivno nije dobro vreme da zabrljate. Čuli ste za onu obećavajuću mladu glumicu koja se upisala na Harvard prošle godine i onda pobegla u L.A. kako bi provela maj sa svojim dečkom glumcem? Upis na Harvard poništen!! Gorenavedeni spisak je jednostavno najbolji način koji ja znam da se oslobodite suvišnog stresa koji nas pritiska svom težinom. Kad sam već kod težine, te bih dijete jedino i mogla da se pridržavam!

Vaš e-mail

P: Draga Tračaro,
Samo sam htela da ti zahvalim što ne dozvoljavaš da mi opadne raspoloženje kad god shvatim da sam propali slučaj. Ne znam za tebe, ali ja sam se prijavila za dvanaest škola i noćas sam sanjala kako me ni u jednu nisu primili. Imaš li neki savet protiv bežanja u Meksiko? Skroz si kul.
– ruža

O: Draga ružo,
Meksiko zvuči dobro, ali dvanaest škola? Ma daj, sigurno ćeš upasti u neku, a možda čak i u svih dvanaest! A u slučaju da osetiš želju da se baciš s mosta pre nego što ne dobiješ svih dvanaest odgovora, samo se drži svojih prijatelja... osim ako ne brineš da bi oni mogli da te gurnu! Ovo je vreme kad smo svi osetljivi.
– T

P: Draga Tračaro,
Reci mi, je l' ona ludača iz Konektikata, ona što se oporavljala od droge, nestala iz **N**-ovog života? Jer ako on nema devojkicu, odmah navaljujem na njega.
– redi

O: Draga redi,
Izvini, dušo, ali moraćeš da staneš u red – i da ne upadaš preko reda, moliću! Na našu žalost, neko je već navalio na njega. U stvari, ta je devojkica oduvek bila tu i verovatno će zauvek i biti. Mislim da znaš o kome pričam. Ali nemoj biti mnogo ljubomorna: njen život je sve samo ne savršen.
– T

Na sajtu

N puši marihuanu na stepenicama **Meta** od ranog jutra. Valjda sad kad je kapiten lakros tima i kad se više ne muva sa onom notornom ludačom što se oporavljala od droge može malo da se opusti i uživa. **B** prekida jutarnji sastanak i trči kući u suludoj nadi da je **Jeji** toliko žarko žudeo da je primi da je poslao ekspres pismo jutarnjom poštom. E, to je pravi propali slučaj! **B** je osim toga viđena na odeljenju sa donjim vešom u „**Barnisu**“, gde je isprobavala nešto što se može opisati samo kao kombinacija za prilike kad joj se „posreći“. **S** je grickala nokte dok je ležala i sunčala se na **Šip Medouu** i dok su je mase dečaka zadivljeno gledale. Zašto ona uopšte brine? **D** i **V** su se pravili da ne primećuju jedno drugo dok su čekali u redu ispred „**Andelike**“ da kupe karte za novi film Kena Mogula. **DŽ** je isprobavala par „**Manolovih**“ cipela od pitonske kože iz limitirane serije u „**Bergdorf Gudmanu**“. Kako li je samo planirala da ih plati, i gde li samo planira da ih nosi? Jeste da je mala tek brucoš, ali je definitivno ambiciozna.

Za slučaj da želite ponovo da proživite ove dragocene trenutke...

V snima dokumentarac o čitavoj ovoj frci oko upisa na koledž. Možete posmatrati to kao priliku da se izduvate i dobijete svojih pet minuta slave. Naredne dve nedelje će snimati pokraj fontane Betezda u Central parku posle škole.

Držim vam palčeve i na šakama i na stopalima. Srećno svima!

Znate da stvarno tako mislim.

Tračara

b je zvezda sopstvenog filmića

„Samo pričaj o tome kako se trenutno osećaš. Znaš već, pošto pisma sa koledža pristižu ove nedelje i tako to.“ Vanesa Abrams je zaškiljila ka kameri i podesila sočivo tako da uhvati Blerine viseće minduše od žada i „svarovski“ kristala u kadar. Bilo je prijatno aprilsko popodne i park je bio pun ljudi. Iza njih je grupa starijih dečaka iz škole Sent Džud bacala frizbi na stepeništu iznad fontane Betezda, uz puno psovki i gurkanja u izlivima stresa zbog upisa na koledž koji se gomilao u njima. Čitavu fontanu okruživala su ispružena i savršeno potamnela i negovana tela srednjoškolki iz Gornjeg Ist Sajda, koje su pušile cigarete i utrljavale u kožu nogu najnoviji „Lankomov“ proizvod za brže potamnjanje kože, dok ih je bronzana dama sa krilima u sredini fontane posmatrala sa visine pogledom punim razumevanja.

Vanesa je pritisla dugme za snimanje. „Možeš da počneš kad hoćeš.“

Bler Valdorf je oblizala svoje usne premazane sjajem i zatakla izrasle pramenove tamnosmeđeg paža iza ušiju. Ispod obične crne polo majice i sive uniforme škole Konstans Bijar nosila je novi komplet tangica i prslučeta od tirkizne svile i crne čipke koji je kupila na odeljenju sa donjim vešom u „Barnisu“. Naslonila je leđa na ivicu fontane i udobno smestila zadnjicu na presavijeni peškir za kupanje koji joj je Vanesa dala da sedne na njega.

Toplo vreme i tange nisu dobra kombinacija.

„Obećala sam sebi da ćemo, ako upadnem na Jejl, Nejt i ja konačno uraditi to“, počela je Bler. Oborila je pogled i počela da okreće prsten s rubinima oko domalog prsta leve ruke. „Mi zapravo i nismo stvarno zajedno – *još uvek* nismo. Ali oboje znamo da želimo da budemo, i čim to pismo stigne...“ Podigla je pogled ka kameri ignorišući čudan i uporan pogled koji joj je upućivala Vanesa, devojka obrijane glave obučena u crne vojničke čizme. „Mada, za mene to predstavlja nešto više od običnog seksa. Za mene je to čitava budućnost. Jejl i Nejt. Dve stvari koje sam oduvek želela.“

Nakrivila je glavu u stranu. Zapravo, želela je mnogo toga. Ali, osim onih fantastičnih srebrnih sandala Kristijana Lobutina sa platformom od kože guštera, ove dve su bile najznačajnije.

„Bar si pokušao, luzeru!“, viknuo je neki dečko uhvativši frizbi u letu baš ispred nosa svog prijatelja.

Bler je sklopila plave oči i ponovo ih otvorila. „A ako ne upadnem...“ Napravila je dramsku pauzu. „Neko će mi debelo platiti.“

Možda bi neko trebalo da joj naredi da ove nedelje nosi brnjicu.

Bler je uzdahnula, zavukla ruku pod košulju i namestila trake brushaltera. „Neki moji prijatelji – poput Serene i Nejta – nisu toliko prestravljeni zbog sve ove frke oko upisa na koledž. Ali to je zbog toga što oni ne žive sa majkom koja je previše matora da bi bila trudna i sa debelim, odvratnim očuhom. Mislim, više nemam čak ni svoju sobu!“ Obrisala je suzu s lica i pogledala u kameru tužnog izraza lica. „Ovo je, znači, moja jedina šansa da budem srećna. A mislim da je zaslužujem, znaš?“

Znak za aplauz.

n samo želi da okusi njen sjaj za usne

Kada je stigao do kraja promenade oivičene brestovim drvećem što je vodila do fontane i terase Betezda, Nejt Arčibald je bacio na zemlju opušak džointa koji je pušio i prošao pravo pored svojih prijatelja koji su se igrali frizbijem. Samo nekoliko metara dalje, Bler je prekrštenih nogu sedela u podnožju fontane i pričala nešto pred kamerom. Izgledala je nervozno i nekako nevino. Njene tanane ruke poigravale su oko malog lisičjeg lica, a kratka siva školska uniforma jedva joj je pokrivala mišićave butine. Otresao je zlatnosmeđe lokne koje su mu upadale u smaragdnozelene oči i zavukao ruke u džepove vojničkih pantalona. Ona je stvarno potpuno seksi.

Naravno, u tom trenutku baš svaka devojka u parku mislila je samo o jednoj istoj stvari – o njemu.

Nejt je tek otprilike prepoznao tu čudnu devojku obrijane glave koja je stajala iza kamere. Bler u normalnim okolnostima ne bi imala nikakva posla s njom, ali uvek je bila zainteresovana za sve što je podrazumevalo da priča o sebi. Bler voli pažnju, a Nejt je, čak i nakon što je raskinuo sa njom i prevario je po ko zna koji put, i dalje voleo da joj je poklanja. Zamočio je ruku u fontanu, prišao joj s leđa i poprskao njenu голу ruku vodom.

Bler je naglo okrenula glavu i ugledala Nejta, koji je izgledao neodoljivo kao i uvek, u bleožutoj košulji, raskopčanoj i izvučenoj iz pojasa, zavrnutih rukava, tako da je mogla da vidi

samo njegove prelepe preplanule mišiće i savršeno lice. „Nisi slušao šta sam pričala, nisi valjda?“, navalila je.

Odmahnuo je glavom, a ona se podigla sa peškira, potpuno ignorišući Vanesu. Što se Bler tiče, njih dve su završile.

„Ćao.“ Nejt se sagnuo i poljubio je u obraz. Mirisao je na dim i na čist veš i na novu kožu – na sve one dobre muške mirise.

Njam.

„Zdravo.“ Bler je povukla uniformu nadole. Zašto do đavola nije *danas* primljena na Jejl?

„Baš sam sad razmišljao o tome kako si prošlog leta bila potpuno navučena na sladoled-sendvič“, primetio je Nejt. Osetio je iznenada nagon da poliče sav taj slatki i mirisni sjaj sa njenih usana i da pređe jezikom preko njenih zuba.

Pravila se da namešta nove minduše kako bi ih on primetio. „Previše sam nervozna da bih jela, ali limunada bi mi sada baš prijala.“

Nejt se nasmešio, a Bler ga je uhvatila pod ruku, baš kao što je uvek radila kada su zajedno šetali. Ono staro i dobro poznato ushićenje je ponovo proželo njeno telo. Uvek se tako osećala kada bi se pomirili – prijatno i ushićeno u isto vreme. Otišli su do prodavca koji je stajao na vrhu stepeništa i Nejt je kupio dve limenke „kantri tajm“ limunade. Onda su seli na obližnju klupu i on je izvadio srebrnu pljosku iz svog maslinastozelenog platnenog „džek spejd“ ranca.

Vreme za koktel!

Bler je zanemarila limunadu i zgrabila pljosku.

„Ne znam zašto si nervozna“, tešio ju je Nejt. „Ti si, dakle, najbolja učenica u svom razredu.“ Nejt je gajio oprečna osećanja prema upisu na koledž. Prijavio se za pet škola i da, jeste želeo da upadne u jednu od njih, ali bio je prilično uveren da će mu biti pristojno kud god da ode.

Bler je ispila još jedan gutljaj iz pljoske pre nego što mu ju je vratila. „Za slučaj da si zaboravio, otprilike sam totalno zajebala oba razgovora“, podsetila ga je.

Nejt je čuo za njen mali nervni slom tokom prvog razgovora za Jejl i o tome kako ga je završila tako što je izljubila ispitivača. Takođe je čuo i za njeno kratko flertovanje sa ispitivačem studentom u hotelskoj sobi. Na neki način, on je bio odgovoran za oba slučaja. Kad god bi raskinuli, Bler bi bila totalno sluđena.

Uhvatio ju je za ruku i počeo da namešta prsten s rubinima na njenom prstu. „Opusti se. Sve će biti u redu“, rekao joj je umirujuće. „Obećavam.“

„Dobro“, prihvatila je Bler utešne reči iako je istina bila da neće prestati da se nervira sve dok pismo o prijemu na Jejl ne bude visilo iznad njenog kreveta u unikatnom srebrnom „Tifanijevom“ ramu. Pustiće novi CD Rejvsa, uz koji se uvek napali, iako je nekako glasan i nepodnošljiv, i leći će na krevet i čitati pismo o prijemu iznova i iznova dok Nejt bude divljački pretraživao njeno golo telo...

„Dobro.“ Nejt se nagnuo ka njoj i počeo da je ljubi, prekinuvši njenu malu seksualnu fantaziju.

Bler je u sebi zastenjala. Kada bi samo mogla da vodi ljubav sa njim baš tu, na toj masnoj staroj klupi u Central parku! Ali mora da sačeka dok ne dobije vesti sa Jejla. To je dogovor koji je sklopila sama sa sobom.

jedino što ona nema

Na drugoj strani promenade Serena van der Vudsen je jela „fadšikl“ sladoled i gledala svoja posla kada je spazila dvoje svojih najboljih prijatelja na klupi kako se proždiru poljupcima i izgledaju kao reklama za pravu ljubav. Serena je uzdahnula i lagano šetala dok je lizala čokoladne kapljice koje su klizile niz dršku. Kada bi samo prava ljubav mogla da se kupi.

Nije da nije imala mali milion momaka koji su bili potpuno ludo zaljubljeni u nju i totalno zabavni. Bio je tu Pers, onaj Francuz koji ju je jurio u malom narandžastom kabrioletu po celoj Evropi. Zatim je tu bio Gaj, engleski lord koji je želeo da pobegne sa njom na Barbados. Onda Konrad, onaj dečko iz internata u Nju Hempširu koji joj nije davao da spava sve do zore i sa kojim je pušila cigare. Zatim Den Hamfri, onaj morbidni pesnik koji nikada nije uspeo da pronade pravu metaforu za nju. Pa Flou, rok zvezda koja je počela da je progoni – mada nije da joj je smetalo mnogo što ju je progonio neko tako zgodan i popularan. I Nejt Arčibald, dečko sa kojim je izgubila nevinost i koga će zauvek voleti, ali samo kao prijatelja.

A to je samo uži spisak.

Ipak, nikad nije osetila onu pravu, istinsku ljubav, onakvu kakvu su osećali Bler i Nejt.

Bacila je ostatke sladoleda u kantu za đubre i ubrzala korak, a njene ružičaste frotirske „mela“ japanke šljapkale su

po popločanoj stazi; duga svetloplava kosa se vijorila za njom, a kratka siva plisirana suknja Konstans Bijar uniforme je lepršala oko njenih beskrajno dugih nogu. Kako im se približavala, momci koji su se igrali oko fontane Betezda i vozili skejtbord niz promenu pritisakali su u sebi dugme za pauzu i okretali se za njom zablenući. Serena, Serena, Serena – ona je bila sve što žele.

Samo što nikada nisu skupili petlju ni da joj kažu čao.

„Zašto vas dvoje ne uzmete sobu u 'Mandarinu'? To je samo nekoliko blokova odavde“, Serena se našalila kada je stigla do svojih prijatelja na klupi.

Nejt i Bler su podigli glave, a na licima im se očitavao izraz omamljujuće sreće.

„Jesi li uradila ono?“, upitala je Serena Bler na onaj način koji samo najbolje drugarice mogu da shvate.

„Aha“, klimnula je Bler glavom. „Ali nisam mnogo dugo pričala, jer je Nejt sve slušao.“

„Nisam!“, pobunio se Nejt.

Serena je bacila pogled na Nejta. „Samo sam htela da se uverim da Bler nije sasvim pohisterisala. Trebalo je da znam da ćeš ti uspeti da je smiriš.“

Bler je otpila gutljaj limunade. „Jesi li čula neke novosti?“

Serena je uzela limunadu iz njenih ruku. „Ne, po pedeseti put danas ti kažem, nisam još ništa čula.“ Otpila je malo i zatim obrisala usta o rukav svoje bledoružičaste „toka“ bluze. „A ti?“

Bler je odmahнула glavom. Onda joj je sinula ideja. „Hej, zašto ne bismo uzeli sva pisma i otvorili ih zajedno? Znate, tako možemo, ono, da histerišemo svi u isto vreme?“

Serena je otpila još jedan gutljaj limunade. Zvučalo joj je to kao najgora ideja koju je ikada čula, ali bila je spremna na sve samo da bi usrećila svoju drugaricu. „Okej“, nerado se složila.

Nejt nije rekao ništa. Nikako nije želeo da se pridruži tom društvancetu. Pružio je pljosku Sereni. „Hoćeš malo?“

Nabrala je svoj savršeni nosić i mrdnula nenalakirane prstiče na nogama. „Jok. Kasnim na pedikir. Vidimo se, društvo.“ Onda se okrenula i pošla ka južnoj strani parka i izlazu, ponevši sa sobom polupraznu limenku limunade.

Imala je naviku da uzima tuđe stvari a da nije ni shvatala da to radi. Kako limunadu, tako i momke...

d spasava v, ili je obrnuto

Vanesa je strpljivo čekala dok je Čak Bas nameštao crveni okovratnik svom belom majmunu tako da kamera uhvati slovo S na njemu. Čak se pojavio kod fontane odmah nakon što je Bler otišla. Nije rekao ni čao, samo je seo na peškir sa svojim majmunom i počeo da priča.

„Bolje bi bilo tom glupom Njujorškom univerzitetu da me primi, jer želim da živim u stanu koji su mi roditelji skoro kupili. I onda Sviti i ja možemo tamo da živimo zajedno.“ Čak je pomazio kratko belo krzno majmuna, a zlatni prsten sa monogramom na njegovom malom prstu zableštao je na suncu. „Znam da je on samo majmun, ali to mi je najbolji drug.“

Vanesa je zumirala „Pradin“ logo na Čakovim sandalama od crne kože. Nokti na nogama bili su mu sveže ispolirani, a tanak zlatni lančić visio je sa njegovog iskvarcovanog članka. Ona se upisala na Njujorški univerzitet u predroku, još u januaru. I sama pomisao na to da bi ona i Čak od sledeće godine mogli zajedno ići na predavanja bila je i više nego uznemirujuća.

„Naravno, kud god da odem, mogu da iznajmim stan“, nastavio je Čak. „Ali dizajner enterijera mi je upravo sredio stan sa stvarčicama iz 'Armani kaze', i daj, ko bi uopšte poželeo da živi u nekakvom glupavom jebenom Providensu u Roud Ajlandu?“

* * *

Denijel Hamfri je bacio ono što je ostalo od „kamel“ cigarete na gomilu vlažnog zelenog lišća na kraju promenade. Zeke Fridman i još gomila njegovih drugova iz razreda u školi Riversajd igrali su hokej na rolerima i on je na trenutak pomislio kako bi mogao da im se priključi. Na kraju krajeva, Zeke je ipak bio njegov najbolji drug – pre nego što se Den spetljao sa Vanesom Abrams, njegovim drugim najboljim drugom. Sada više nije imao drugova i činilo mu se da se sa Zekeom družio mnogo davno. Okrenuo se, zapalio još jednu cigaretu i nastavio svoje ritualno poslečasovno i usamljeničko lutanje po parku.

Nije mu preterano prijao prizor fontane Betezda po sunčanom danu – ima previše uduvanih sportista koji trče naokolo bez košulja i previše preplanulih devojčica koje slušaju svoje aj-podove u „misoni“ bikinijima – ali dan je lep, a on nema gde drugde da ode.

Tu su bile i njegova mlađa sestra Dženi i njena drugarica iz škole Konstans Bijar, Eliz Vels. Radile su jedna drugoj pedikir. Bio je tu i onaj dupeglavac Čak Bas iz njegovog odeljenja u Riversajdu, ležao je ispružen u podnožju fontane sa svojim majmunom u krilu i pričao sa...

Den je prošao drhtavom rukom kroz podužu i boemski razbarušenu kosu i povukao jedan dugi dim. Vanesa mrzi sunce, a još više mrzi tipove poput Čaka, ali sve bi istrpela samo da snimi dobar film. Spremnost da trpe svašta zarad umetnosti bila je jedna od mnogih stvari koje su njoj i Denu bile zajedničke.

Preturao je po svojoj torbi dok nije izvadio iz nje penkalu i svesku u crnom kožnom povezu koju je uvek nosio sa sobom, pa je zapisao nekoliko redova o tome kako je Vanesa habala prednji deo čizama sve dok ne bi počeo da se vidi metal. Možda je upravo zapisao početak nove pesme.

*crne čizme, na njima
čelični vrhovi
pomrli golubovi
prljava kiša*

„Snimam dokumentarac, ako želiš da učestvuješ“, povikala mu je Vanesa prekinuvši Čaka usred rečenice. Den je nosio belu potkošulju nagorelu od cigareta i vrećaste svetlosmeđe pantalone od somota. Izgledao je baš kao onaj neuredni i raspojasani pesnik kojeg je oduvek poznavala i volela. Nakon što je njegova pesma *Drolje* objavljena u *Njujorkeru*, Den je počeo da obraća više pažnje na svoj izgled i da kupuje odeću u francuskim buticima kao što su „Agnes B“ i „APC“. Otprilike tada je i počeo da vara Vanesu sa onom anoreksičnom pesničkom droljom sa žutim zubima, Misteri Krejz. Ali Misteri je istorija i možda se onaj stari Den vratio zauvek.

Pomisao na to da sedne i popriča sa Vanesom licem u lice nekako ga je razdraživala, ali ako se jednostavno usredsrede na film, možda neće morati da kopaju po ružnoj prošlosti. Den je bacio pogled na Čaka, koji je češljao majmuna dečjom ružičastom četkom od kornjačevine iz „Mejson Pirsona“. „Da li ste...?“

„Gotovi smo.“ Vanesa je oterala Čaka. „Vrati se kad čuješ nešto.“

Naravno da to nije ni morala reći. Čak će se vratiti. Svi će se oni vratiti. Ne mogu da se ne vrate. Naterati samožive ljude da sami iznose svoj prljavi veš je toliko lako da bi trebalo da bude zakonom zabranjeno.

„Ali nisam stigao do onog dela o publicisti kojeg sam angažovao za Sviti“, Čak je sa negodovanjem napućio usne. „Poslaćemo ga na televiziju...“

„Sačuvaj to za kasnije“, zarežala je Vanesa. Zavrnila je rukav svoje crne košulje i pretvarala se da gleda na sat, iako je Den sa sigurnošću znao da ona čak i nema sat. „Sledeći.“

Čak je ustao i ljutito otišao sa majmunom na ramenu. Dok su mu se dlanovi znojili od nervoze, Den je sedao na njegovo mesto. „I o čemu je film?“, upitao je.

Neka devojka koja je leškarila kraj fontane ispustila je upaljač i Vanesa joj ga je šutnula čizmom. „Još nisam sigurna.“

Mislim, ima neke veze sa sveopštim ludilom koje svi sada ispoljavaju. Znaš, zbog koledža i tako toga“, objasnila je. „Ali nije samo o tome.“

„Aha.“ Den je klimnuo glavom. Ništa što bi Vanesa radila nije moglo da bude jednostavno. Potražio je u torbi „kamel“ i zapalio još jednu cigaretu. „Jesam pomalo nervozan zbog tog pisma u poslednje vreme“, priznao je.

Vanesa ga je pogledala kroz objektiv kamere i počela da snima. Denovo blede lice je izgledalo tako ranjivo na sunčevoj svetlosti da je bilo teško poverovati kako je on mogao da je prevari – kako je on sposoban da počinji bilo šta tako zlobno. „Nastavi.“

„Mislim da me najviše nervira kad čujem momke iz mog razreda kako kažu: 'Brate, nedostajaceš mi sledeće godine.'“ Den je ponovo povukao dugi dim. Jabučasta belina Vanesine ruke terala ga je da zaboravi o čemu priča. *Jabučastobelo*, to dobro zvuči.

„Nastavi“, hrabrila ga je Vanesa.

Den je izduvao dim pravo u kameru. „Ja nikome neću nedostajati, a ni meni niko neće nedostajati, osim otac i možda sestra.“ Zastao je i progutao knedlu. *I ti i tvoje jabučastobele ruke*, hteo je da doda, ali zaključio je da će biti bolje ako to posle zapiše.

Vanesa je pokušala da bude tiha, ali Denov kratki improvizovani govor ju je dirnuo, čak i bez pomena njenih ruku. „Ni ja nikome neću nedostajati“, objavila je, držeći lice čvrsto priljubljeno uz vizir kamere da ne bi morala da ga pogleda direktno u oči.

Den je tresao pepeo na zemlju i utrljavao ga petom svoje izlizane „puma“ patike. Bio je čudan osećaj razgovarati sa Vanesom a ipak biti tako udaljen od nje, dok su pre samo nešto više od mesec dana bili u ljubavi i upravo je sa njom i izgubio nevinost. „Meni ćeš nedostajati“, tiho je priznao. „Već mi nedostajesh.“

Zašto je tako prokleta sladak?

Vanesa je isključila kameru pre nego što kaže nešto što bi je odalo. „Nemam više filma“, rekla mu je grubo. „Možda bi mogao da se vratiš neki drugi dan“, dodala je, poželevši da ne zvuči uvek kao takva kučka.

Den se pridigao na noge i prebacio torbu preko ramena. „Bilo je lepo videti te“, odgovorio joj je uz stidljivi osmeh.

Ne uspevši da se uzdrži, Vanesa mu je uzvratila osmeh. „I tebe.“ Oklevala je. „Obećavaš li da ćeš se vratiti čim čuješ neke novosti?“

Bilo je nekako lepo ponovo videti njen osmeh upućen njemu. „Obećavam“, rekao je Den iskreno pre nego što je odjurio niz promenadu.

Možda je samo podešavala sočivo, ali nekako je delovalo kao da Vanesa odmerava njegovu guzu kroz kameru dok se udaljavao.

Dobro došli još jednom u bogati deo Njujorka, gde moji prijatelji i ja živimo u predivnim stanovima, pohađamo ekskluzivne privatne škole, a Menhetn doživljavamo kao sopstveno igralište. Možda se čini da je teško biti ovako fabulozan, ali za nas je to lako poput spavanja sa dečkom najbolje prijateljice.

Uđite u svet *Tračare* – svet zavisti, izdaje i „manolo blantik“ sandala od 400 dolara.

Danas saznajemo da li smo primljeni na koledž. Oni koji budu primljeni glumiće potpunu šokiranost i skromnost, oni neuspešni će očajnički naglašavati nevažnost svega toga, iako će u dubini duše biti svesni svoje sudbine. Ali nakon današnjeg dana vreme je da se vratimo onome zaista bitnom – našim ljubavnim životima. Jedva čekam da se današnji dan završi kako bi počela prava zabava!! Srećno svima.

Znate da me volite,
Tračara

„Seks i grad za mlađu publiku.“
Teen People

„Knjiga ima efekat samog trača – kada jednom uđete u nju, ne možete da je se oslobodite.“
Publishers Weekly

„*Tračara* je kao stvorena da bude hit: lako se čita, a poput ogovaranja i čokolade, neodoljiva je na svoj slatkasti, nevaljali način.“
The Glasgow Herald

Svi pričaju o TRAČARI

Čarobna knjiga

www.carobnknjiga.com

